

عنوان مقاله:

تبیین الگوی بکار رفته در طراحی محورهای پیاده شهر اسلامی نمونه موردی: محور چهارباغ عباسی اصفهان

محل انتشار:

پنجمین کنگره بین المللی عمران، معماری و توسعه شهری (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

امین زراسوندچقاخور - دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشکده معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شاهین شهر، اصفهان -

احسان امامی میبیدی - دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشکده معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شاهین شهر، اصفهان -

احمدرضا شیروانی دستگردی - دکترای تخصصی، دانشکده معماری، دانشگاه فلورانس، ایتالیا -

خلاصه مقاله:

امروزه محورهای پیاده تاریخی به ناچار تحت تاثیر الگوی زندگی شهری مدرن قرار گرفته و به شدت تحت سلطه وسایل نقلیه درآمده اند. سازماندهی اغلب محورهای تاریخی در شهرهای جدید ایران بر مبنای مقیاس سواره و مسایل مربوط به مدیریت بحران ترافیک است. با وجود پیشرفت های فنی و تکنولوژیکی شگرف در عرصه حمل و نقل و ترافیک، پیاده روی همچنان اصلی ترین و مهم ترین الگوی حرکتی در شهرسازی محسوب می شود. تا جایی که امروزه برای توسعه آن، مدل ها و الگوهای مختلفی چون جداسازی ترافیک، فضاهای محصور پیاده، منطقه یا خیابان مخصوص پیاده و خیابان پیاده محور ارایه شده است. محورهای باریکی که در حاشیه محورهای سواره در خیابان شهری به عنوان پیاده رو وجود دارد، پس مانده هایی از فضای اصلی سواره است که فقط برای تردهای ضروری شهروند پیاده باقی مانده است. اصفهان از معدود شهرهایی است که پیاده مداری در فضاهای شهری آن به طور نسبی وجود دارد. خیابان چهارباغ که از یادگارهای تاریخی باغ شهر صفوی اصفهان است، برخی از ویژگی های فضاهای شهری پیاده مدار و شهروندگرا از جمله اجتماع پذیری، امنیت اجتماعی و روانی، خوانایی و دسترسی راحت، پویایی و سرزندگی، حس تعلق و خاطره انگیزی مکان، احیای هویت تاریخی و اجتماعی، مسیرهای پیاده و دوچرخه، کیفیت فضای سبز و عناصر طبیعی، کیفیت مبلمان و علایم شهری را در خود دارد. این ویژگی تاثیر بسیار زیادی بر شکل گیری کمی و کیفی انواع تعاملات اجتماعی و ارتقای کیفیت زندگی شهروندی دارد.

کلمات کلیدی:

محور پیاده، پیاده مداری، تعاملات اجتماعی، شهرسازی اسلامی، چهارباغ عباسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/735510>

